U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **M. M.**, zastoupená Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016, č. j. OAM-1086/ZA-ZA04-ZA15-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 5. 2016, č. j. 43 Az 12/2016 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Janu Urbanovi, advokátovi se sídlem Haškova 1714/3, Hradec králové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4.114 Kč, která mu bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016, č. j. OAM-1086/ZA-ZA04-ZA15-2015. Tímto rozhodnutím žalovaný označil žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany za nepřípustnou ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“, nebo jen „nařízení“), je Polská republika.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností. Opírá ji o důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zrušení napadeného rozsudku spolu s vrácením věci k dalšímu řízení krajskému soudu. Návrhem ze dne 12. 6. 2016 pak stěžovatelka požádala i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[3] Stěžovatelka namítla, že se krajský soud nevypořádal s její námitkou porušení § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „spr. ř.“), a porušení povinností v kontextu nařízení Dublin III. Stěžovatelka namítala, že žalovaný nedbal dostatečně povinnosti zjistit řádně stav věci a řádně se nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci. Z rozsudku je zřejmé, že se krajský soud s námitkami stěžovatelky vypořádal v podstatě pouze odkazem nebo zopakováním argumentace žalovaného, aniž by se skutečně věcně zabýval stěžovatelkou uváděnými důvody. Stěžovatelka se domnívá, že se krajský soud měl zabývat jí uváděnými důvody po věcné stránce.

[4] Stěžovatelka je dále přesvědčena, že řízení před žalovaným je zatíženo vadou, pro kterou mělo být napadené rozhodnutí zrušeno. Tento závěr opírá o nedostatečné množství relevantních podkladů, které si žalovaný a zejména krajský soud opatřili, a to ve vztahu k reálné situaci v konfliktem zasažených částech Ukrajiny a také ve vztahu k postupu Polské republiky v rámci řešení azylových otázek. Stěžovatelka se domnívá, že v Polské republice jí hrozí, že bude odvlečena na Ukrajinu. Na základě absence relevantních podkladů tak žalovaný ani krajský soud neměli možnost posoudit hrozbu ohrožení života nebo jiné závažné újmy hrozící stěžovatelce při návratu do Polské republiky. S podobnými snahami o různé druhy pomsty na všech, byť i jen zdánlivých, sympatizantech separatistických tendencí se lze setkat napříč celou Ukrajinou a ochrany se nelze dovolat ani tam, neboť tyto tendence jsou státními orgány tolerovány.

[5] Stěžovatelka se domnívá, že její kasační stížnost je přijatelná, neboť svým významem podstatně přesahuje její vlastní zájmy. Z rozsudku není zřejmé, jak se vypořádal s konkrétními tvrzeními stěžovatelky, která mohou mít význam z hlediska možného naplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, resp. pro rozhodnutí o příslušnosti České republiky k posouzení její azylové žádosti. Toto pochybení má dopad do hmotněprávní sféry stěžovatelky. Krajské soudy mají povinnosti se vypořádat se všemi námitkami účastníků řízení, přičemž stěžovatelka v této souvislosti poukázala na některé rozsudky Nejvyššího správního soudu.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření setrval na názoru, že státem příslušným k rozhodování o stěžovatelčině žádosti je Polská republika. Plně se také ztotožnil se závěry rozsudku krajského soudu. Poukázal na to, že Polská republika dne 11. 1. 2016 uznala svou příslušnost k posouzení stěžovatelčiny žádosti o mezinárodní ochranu a vyjádřila souhlas s jejím přijetím na svém území.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná. O stěžovatelčině návrhu na přiznání odkladného účinku kasační soud nerozhodoval, neboť již rozhoduje věc samou. Dále Nejvyšší správní soud upozorňuje, že se jedná o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. V opačném případě je totiž na místě kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*". O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatelka konkrétně uvedla, že důvod zakládající přijatelnost její kasační stížnosti spočívá v pochybení krajského soudu (nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku), které zasáhlo do jejího hmotněprávního postavení. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že o takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu, nebo pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. (Obdobně již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39).

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

[10] Stěžovatelka namítá ve velice obecné rovině, že se krajský soud nevypořádal s její námitkou porušení § 2 a 3 spr. ř., tedy dostatečností zjištění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud se stěžovatelkou nesouhlasí. Krajský soud vyšel ze spisového materiálu, z nějž plynulo, že stěžovatelka má platné Schengenské vízum vydané Polskou republikou, ta je tudíž příslušná k posouzení její žádostí o mezinárodní ochranu dle čl. 3 nařízení Dublin III. Polská republika navíc již svoji příslušnost akceptovala ve sdělení ze dne 11. 1. 2016. Nejvyšší správní soud tak má za to, že krajský soud i žalovaný vycházeli z dostatečně zjištěného skutkového stavu.

[11] Pokud jde o námitku, že krajský soud vesměs opakoval nebo odkazoval na argumentaci žalovaného, Nejvyšší správní soud v tomto postupu neshledává pochybení. Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje

krajský soud právě na toto odůvodnění (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

[12] Námitky stěžovatelky týkající se merita žádosti, tedy jejích obav z návratu na Ukrajinu, krajský soud posuzovat nemohl, neboť se jimi v důsledku zastavení řízení o žádosti nezabýval ani žalovaný. Těmito námitkami se bude zabývat Polská republika při vyřizování stěžovatelčiny žádosti.

[13] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že situace na Ukrajině není pro toto řízení relevantní, neboť je posuzována toliko příslušnost České republiky rozhodovat o stěžovatelčině žádosti, nikoliv samotná žádost o udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o situaci v Polské republice, tou se již Nejvyšší správní soud zabýval v nedávných rozsudcích ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26 a ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 37, v nichž dospěl k závěru, že Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Žádné informace ani skutečnosti totiž nenasvědčují tomu, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Není znám žádný případ zavlečení žadatele o azyl z Polské republiky na Ukrajinu. Posouzení žádosti stěžovatelky v Polské republice proto nevede k vážné obavě podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem, ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně o Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Ty reagují o poznání rychleji a o situaci v jednotlivých zemích informují. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostatcích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech. Totéž platí i o případech zavlečení žadatelů o azyl z Polské republiky na Ukrajinu, které nejsou rovněž známy.

[14] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatelky odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[16] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[17] Stěžovatelce byl v řízení před krajským soudem jako zástupce ustanoven Mgr. Jan Urban, advokát se sídlem Haškova 1714/3, Hradec králové, který stěžovatelku zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč, podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč a DPH ve výši 714 Kč. Celkem tedy zástupci přísluší odměna ve výši 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu